

Мирошниченко М. В. Комплексное регулирование и оценочные категории при решении налоговых споров. Рассмотрены особенности применения оценочных категорий при решении налоговых споров, акцентировано внимание на несовершенстве, противоречивости и нестабильности положений действующего законодательства. На основе анализа судебной практики предложены пути совершенствования налогового законодательства.

Ключевые слова: налоговые споры; оценочные категории; добросовестность налогоплательщика; законодательная техника.

Miroshnychenko M. V. Complex regulation and evaluation categories for solving tax disputes. In the article features of application of evaluation categories have been considered at the solution of tax disputes, the attention is focused on imperfection, discrepancy and instability of provisions of the current legislation. On the basis of the jurisprudence analysis, the author offers ways of improvement of the tax legislation. Despite belonging of the Ukrainian legal system to the romano-german legal family, value of judicial precedent to the detriment of the norms of the tax right enshrined in the Tax code of Ukraine grows. Negative consequence of it is progressing instability of jurisprudence. For a long time inconsistent positions in decisions of the courts aren't surprising. So, once again we will note that fact that as a basis for application of estimated concepts (for example, "integrity of the taxpayer") jurisprudence serves in the tax right. As presently there is no uniform approach in the solution of tax disputes, there are certain difficulties with interpretation and application not only noted concept, but also others the *otsenochykh* категорій. It would be desirable to emphasize an essential lack of the tax legislation – lack of standard fixing of such concepts.

Keywords: tax disputes, evaluation categories, integrity of the taxpayer, legislative equipment.

Надійшла до редакції 30.05.2015

Черната С. М.

здобувач

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.951

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ІНОЗЕМЦЯМ ПІДРОЗДІЛАМИ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ

Розглянуто правову основу надання адміністративних послуг іноземцям підрозділами Державної міграційної служби; запропоновано окремі напрями удосконалення нормативного забезпечення такої діяльності з огляду на євроатлантичні прагнення України.

Ключові слова: адміністративні послуги, Державна міграційна служба України, іноземці, правові засади надання адміністративних послуг.

Постановка проблеми. Виходячи з того, що Державна міграційна служба України (далі – ДМС) є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань забезпечення формування єдиної державної політики у сфері міграції (імміграції та еміграції), на неї покладаються завдання

реалізації державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів, та внесення на розгляд Міністра внутрішніх справ пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів.

Реалізуючи державну політику в сфері міграції, ДМС з-поміж виконання інших завдань забезпечує та організовує надання адміністративних послуг відповідно до закону та в межах своїх повноважень, що зазначено в Положенні про цей орган, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 360 [1]. Як і будь-який орган виконавчої влади, ДМС є суб'єктом надання адміністративної послуги як результату здійснення його діяльності, спрямованої на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків фізичних або юридичних осіб у випадку звернення таких осіб із заявою, відповідно до підстав та порядку, визначеному законом. Особливе місце ДМС займає в системі органів публічної адміністрації, які надають адміністративні послуги іноземним громадянам та особам без громадянства, оскільки ДМС надає саме первинні адміністративні послуги даній категорії, в результаті отримання яких іноземці мають можливість і законні підстави для реалізації їх прав, визначених Законом України «Про правовий статус іноземців» та міжнародним законодавством.

Таким чином, для визначення місця ДМС в системі суб'єктів надання адміністративних послуг іноземцям необхідно здійснити аналіз нормативно-правових засад надання ними адміністративних послуг, що й зумовлює мету даної статті.

Виклад основного матеріалу. З огляду на предмет дослідження доцільно здійснити аналіз правового регулювання надання адміністративних послуг органами ДМС України в цілому та стосовно іноземців й осіб без громадянства.

Вперше на законодавчому рівні визначено правові засади реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у сфері надання адміністративних послуг, а також покладено обов'язок органів публічної адміністрації щодо надання таких послуг у Законі України «Про адміністративні послуги», прийнятому 6 вересня 2012 р. [2], яким на законодавчому рівні визначено поняття адміністративної послуги, ключові поняття: «суб'єкт звернення», «суб'єкт надання адміністративної послуги», «інформаційна і технологічна картки адміністративної послуги», «центр надання адміністративних послуг», «Єдиний державний портал адміністративних послуг», «Реєстр адміністративних послуг»; унормовано порядок надання адміністративних послуг суб'єктами публічної адміністрації. Статтею 5 цього закону визначено: що підстави для одержання адміністративної послуги; суб'єкт надання адміністративної послуги та його повноваження щодо надання адміністрати-

вної послуги; перелік та вимоги до документів, необхідних для отримання адміністративної послуги; платність або безоплатність надання адміністративної послуги; граничний строк надання адміністративної послуги; перелік підстав для відмови в наданні адміністративної послуги встановлюються виключно законами, які регулюють суспільні відносини щодо надання адміністративних послуг. Перелік адміністративних послуг також має бути визначено на рівні закону, однак це положення не знайшло належної правової реалізації.

Однак слід зазначити, що, незважаючи на значущий крок у напрямку побудови такої суттєвої складової діяльності органів публічної влади розвинених держав, як надання адміністративних послуг, зазначений Закон переважно залишається декларативним. На це, до речі, вказують і самі його розробники. Так, В.П. Тимошук, який був одним із розробників цього закону, відзначає у ньому деякі проблемні моменти, зокрема неповне визначення кола реальних суб'єктів надання адміністративних послуг. Замість врегулювання, на яких засадах це можуть робити підприємства та установи, їх просто вилучено з переліку суб'єктів надання адміністративних послуг. Цим закладено проблему впорядкування існуючої номенклатури таких послуг, а також зафіксовано можливість надання адміністративних послуг лише через публічних службовців. Такий підхід не відповідає тенденціям розвинутих країн і може призвести до надмірної бюрократизації та загального здороження для платників податків вартості окремих адміністративних послуг. Також є сумніви у реалістичності виконання даної норми Закону; не зовсім реалістичною видається норма-завдання про встановлення законом переліку адміністративних послуг. Адже останній може включати сотні позицій, і забезпечити повноту такого регулювання, його актуальність і стабільність неможливо; замість критерію «собівартості (фактичних витрат) надання послуги» як максимального розміру плати за послугу (адміністративного збору) закладено незрозумілий критерій «соціального та економічного значення». Таким чином, жодної верхньої межі для встановлення плати за послуги немає. Особливо насторожують перехідні положення, якими передбачено завдання включити до Податкового кодексу положення щодо державного мита. Таким чином виникає загроза, що за адміністративну послугу можна буде стягувати, крім адміністративного збору, ще й державне мито, а може й іншу плату; сумнівним є підхід, за яким робота центрів надання адміністративних послуг (далі – ЦНАП) має здійснюватися лише через «адміністраторів» [3, с. 21].

На наш погляд, слід було б застосувати більш гнучке регулювання, залишивши це питання на розсуд суб'єктів, які утворюють ЦНАП; якщо низка типових та примірних актів, які стосуються роботи ЦНАП і які має ухвалити Кабінет Міністрів України, не будуть прийняті вчасно, то це не призведе до пришвидшення створення ЦНАП органами місцевого самоврядування, а навпаки – сповільнить цей процес.

Завдання щодо реалізації основних положень Закону «Про адміністративні послуги» визначено у розпорядженні КМУ від 16 травня 2014 р. № 523-р «Деякі

питання надання адміністративних послуг органів виконавчої влади через центри надання адміністративних послуг», яким на органи виконавчої влади, які є суб'єктами надання адміністративних послуг (ДМС в тому числі), покладатиметься завдання забезпечити: внесення необхідних змін до затверджених інформаційних та технологічних карток адміністративних послуг (у тому числі для документів у сфері міграції); розміщення інформації про дату, перелік і порядок надання адміністративних послуг через центри їх надання на власних офіційних веб-сайтах та у місцях прийому суб'єктів звернень тощо [4].

Також цим розпорядженням затверджено перелік адміністративних послуг органів виконавчої влади, які надаються через ЦНАП та визначено механізм переходу повноважень щодо надання таких послуг до ЦНАП. Так, до переліку адміністративних послуг, які мають надаватися через ЦНАП, віднесено: оформлення та видачу або обмін паспорта громадянина України для виїзду за кордон (у тому числі термінове оформлення); оформлення та видачу проїзного документа дитини; оформлення та видачу паспорта громадянина України; оформлення та видачу паспорта громадянина України у разі обміну замість пошкодженого, втраченого або викраденого; реєстрацію місця проживання чи перебування особи та ін., адміністративні послуги, що будуть надаватися громадянам України органами ДМС, але через єдині ЦНАП.

Стосовно адміністративних послуг, які надаються іноземцям органами ДМС, то вони надаються шляхом безпосереднього звернення до органів ДМС. Однак в перспективі адміністративні послуги іноземцям, надання яких здійснює ДМС, мають надаватися через єдині ЦНАП, що виключатиме необхідність контакту іноземців з посадовцями ДМС, відповідатиме європейським стандартам надання таких послуг та усуне підстави для корупційних дій з боку посадових осіб ДМС. Однак це можливо виключно при належному правовому регулюванні прозорих механізмів надання цих послуг.

З метою забезпечення доступу суб'єктів звернення до інформації про адміністративні послуги з використанням мережі Інтернет Постановою Кабінету Міністрів України від 13 січня 2013 р. був затверджений Порядок ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг (ЄДПАП), який має стати офіційним джерелом інформації про їх надання [5]. Одночасно з запровадженням ЄДПАП Постановою Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 № 57 запроваджено Реєстр адміністративних послуг, який є єдиною інформаційною комп'ютерною базою даних про адміністративні послуги, що надаються відповідно до закону суб'єктами надання адміністративних послуг; він формується з метою ведення обліку адміністративних послуг та забезпечення відкритого і безоплатного доступу до інформації про адміністративні послуги [6]. Однак слід констатувати, що сьогодні ані ЄДПАП, ані Реєстр адміністративних послуг ще не набули належного інформаційного наповнення, тобто можна сказати, що наразі не працюють.

Ключовими нормативними актами, які спрямовані на виконання Закону «Про адміністративні послуги», зокрема реалізацію його положень щодо технічного та організаційного забезпечення надання таких послуг, є:

1) Постанова КМУ від 30 січня 2013 р. № 44, якою затверджено «Вимоги до підготовки технологічної картки адміністративної послуги», основними з яких є те, що технологічна картка готується з урахуванням критеріїв мінімізації дій суб'єкта звернення та витрат часу та інших ресурсів суб'єкта надання адміністративної послуги та оперативності і своєчасності надання адміністративної послуги; в ній визначаються етапи опрацювання звернення про надання адміністративної послуги, відповідальна посадова особа суб'єкта надання адміністративної послуги, структурні підрозділи суб'єкта надання адміністративної послуги, відповідальні за етапи (дію, рішення) та строки виконання етапів (дії, рішення) [7]; 2) Постанова КМУ від 20 лютого 2013 р. № 118, якою затверджено «Примірне положення про центр надання адміністративних послуг», де визначено, що ЦНАП утворюється з метою забезпечення надання адміністративних послуг при органах публічної влади на місцях [8]. Основними завданнями центру є: організація надання адміністративних послуг у найкоротший строк та за мінімальної кількості відвідувань суб'єктів звернень; спрощення процедури отримання адміністративних послуг та поліпшення якості їх надання; забезпечення інформування суб'єктів звернень про вимоги та порядок надання адміністративних послуг, що надаються через адміністратора; 3) Постанова КМУ від 1 серпня 2013 р., якою затверджується «Примірний регламент центру надання адміністративних послуг», який регулює такі питання: вимоги до приміщення, в якому розміщується центр; порядку ведення інформаційної та технологічної картки адміністративних послуг; порядку роботи інформаційного підрозділу центру; керування чергою; порядку прийняття заяви та інших документів; опрацювання справи; передачі вихідного пакета документів суб'єктові звернення [9].

Нормативними актами, які безпосередньо визначають порядок надання адміністративних послуг іноземцям органами ДМС України, є:

1) Положення про ДМС України, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 360 [1], в якому визначено, що ДМС відповідно до покладених на неї завдань: здійснює у межах компетенції провадження з питань прийняття (припинення) громадянства України; готує пропозиції щодо визначення квоти імміграції на календарний рік; приймає рішення про видачу дозволу на імміграцію, відмову в його видачі та скасування такого дозволу; здійснює оформлення і видачу запрошень іноземцям та особам без громадянства на отримання візи для в'їзду в Україну, документів для тимчасового або постійного проживання в Україні, а також виїзду за її межі; здійснює оформлення і видачу посвідчення біженця, посвідчення особи, якій надано додатковий захист в Україні, а також інших документів, передбачених законодавством для даних категорій осіб; приймає рішення про продовження (скорочення) строку тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства на території України, про добровільне повернення або примусове повернення іноземців та осіб без громадянства до країн їх громадянської належності або країн походження; здійснює реєстрацію (зняття з реєстрації) місця проживання (перебування) іноземців, веде їх відповідний

реєстраційний облік тощо.

З аналізу даного переліку повноважень ДМС України можна дійти висновку, що значна частина такої діяльності носить характер надання адміністративних послуг. Виходячи з аналізу поняття адміністративної послуги, визначеної в Законі, слід констатувати, що будь-яка діяльність ДМС України спрямована на реалізацію прав і свобод іноземців на території України, що здійснюється на підставі звернення останніх з відповідною заявою до ДМСУ, є діяльністю, спрямованою на надання адміністративних послуг, крім діяльності, спрямованої на захист прав і свобод іноземця у випадку їх порушення на території України. Це є принциповим при відмежуванні адміністративних послуг, які надаються органами публічної адміністрації за заявою громадян і за надання яких здійснюється оплата, і реалізації обов'язків органів публічної адміністрації, у тому числі спрямованих на захист прав і свобод громадян, за яку вони отримують оплату з державного або місцевого бюджетів;

2) Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» від 22 вересня 2011 р. № 3773-VI [10], який безпосередньо не визначає види адміністративних послуг, які надаються іноземцям, однак визначає правові засади, підстави та умови за якими іноземці можуть на законних підставах перебувати на території України, а відтак для підтвердження свого правового статусу мають звернутися до ДМС для отримання відповідної адміністративної послуги, надання якої завершується прийняттям адміністративного акта, на підставі якого видається документ, що надає право перебування іноземцю на території України, зокрема: посвідка на постійне проживання, посвідка на тимчасове проживання, посвідчення особи на повернення, посвідчення особи без громадянства для виїзду за кордон;

3) Постанова Кабінету Міністрів України від 4 червня 2007 р. № 795 «Про затвердження переліку платних послуг, які надаються підрозділами Державної міграційної служби, і розмір плати за їх надання» визначає перелік платних послуг, що надаються цим органом, водночас перелік безоплатних послуг ДМС є нормативно не врегульованим [11]. Отже, попри те, що Закон «Про адміністративні послуги» визначає, що перелік адміністративних послуг, а також перелік та вимоги до документів, необхідних для отримання адміністративної послуги, визначаються законом, компетенція ДМС щодо надання відповідних адміністративних послуг іноземцям, їх перелік та порядок надання регулюється на підзаконному рівні. До адміністративних послуг, які надаються іноземцям на платних засадах органами ДМС, віднесено: 1) оформлення та видачу дозволу на імміграцію в Україну іноземцям або особам без громадянства; 2) посвідки на постійне або тимчасове проживання; 3) оформлення іноземцям та особам без громадянства продовження строку перебування на території України;

4) Наказ ДМС України № 48 від 11 березня 2013 р. «Про затвердження інформаційних і технологічних карток надання адміністративних послуг ДМС» [12], який затверджений на виконання ст. 8 Закону України «Про адміністративні послуги» та Постанови Кабінету Міністрів України від 30 січня 2013 р. № 44 «Про затвердження вимог до підготовки технологічної картки

адміністративної послуги». Аналіз переліку таких карток дає можливість з'ясувати, що до переліку адміністративних послуг, що надаються іноземцям органами ДМС, віднесено: 1) оформлення та видачу посвідчення особи без громадянства для виїзду закордон або обмін посвідчення; 2) оформлення та видачу або обмін посвідки на тимчасове проживання, у тому числі замість загубленої; 3) оформлення та видачу проїзного документу біженця; 4) оформлення та видачу проїзного документа особи, якій надано додатковий захист; 5) видачу або обмін посвідки на постійне проживання, у тому числі замість загубленої; 6) оформлення та видачу посвідчення біженця; 7) оформлення та видачу посвідчення особи, яка потребує додаткового захисту.

Слід зазначити, що на офіційному сайті ДМС України визначено перелік адміністративних послуг, пов'язаний з документуванням іноземців та осіб без громадянства. До них віднесено: 1) видачу посвідчення особи без громадянства для виїзду за кордон; 2) оформлення посвідки на постійне проживання іноземцям та особам без громадянства, які іммігрували в Україну на постійне проживання; 3) отримання дозволу на імміграцію; 4) продовження строку перебування на території України; 5) видачу посвідки на тимчасове проживання; 6) оформлення і видачу запрошень іноземцям та особам без громадянства на отримання візових документів для в'їзду в Україну за клопотаннями юридичних осіб; 7) оформлення і видачу запрошень іноземцям та особам без громадянства на отримання візових документів для в'їзду в Україну за заявами фізичних осіб.

Висновки. З огляду на проведений аналіз правового регулювання надання адміністративних послуг іноземцям підрозділами Державної міграційної служби слід звернути увагу на його вади та на окремі напрями їх вирішення. По-перше, аналіз вказаного законодавства свідчить, що єдиний перелік адміністративних послуг, які надаються підрозділами ДМУ, у тому числі іноземцям, відсутній. У зв'язку з цим на рівні постанови КМУ має бути визначено повний перелік таких послуг з розподілом на ті, що надаються на безоплатній та на платній основі. По-друге, в цій постанові мають бути чітко визначені розміри плати за надання адміністративних послуг, платність яких встановлена законами, що регулюють суспільні відносини у відповідних сферах, відповідно до розмірів, встановлених законами або актами Кабінету Міністрів України, якщо таке передбачено законом. По-третє, напрямком реалізації перспективного законодавства у сфері порядку надання адміністративних послуг ДМС є доопрацювання і прийняття Адміністративно-процедурного кодексу України [13] як кодифікованого акта, в якому має бути визначено на законодавчому рівні процесуальний порядок реалізації матеріальних норм Закону «Про адміністративні послуги», яким відповідно має керуватися ДМС при наданні громадянам України та іноземцям адміністративних послуг. По-четверте, потребують розробки, затвердження та оприлюднення на рівні наказів ДМС стандарти адміністративних послуг, що надаються підрозділами ДМС, в яких має бути визначено загальні відомості про адміністративну послугу, строки, порядок та послідовність виконання процедурних дій щодо надання територіальними органами та підрозділами

ДМС цих адміністративних послуг, а також чіткі законодавчо узгоджені підстави для відмови в наданні таких послуг. Тут слід зауважити, що такі стандарти повинні розроблятися з огляду на зарубіжний досвід, адже наша країна має бути толерантною до іноземців, а відтак підстави, порядок та умови надання адміністративних послуг іноземцям в Україні повинні бути наближені до тих послуг, які надаються громадянам України в міграційних органах інших держав, передусім країн Європейського Союзу.

Бібліографічні посилання

1. Про затвердження Положення про Державну міграційну службу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 360 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1239.
1. Про адміністративні послуги : Закон України від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI // ВВР України. – 2013. – № 32. – Ст. 409.
2. Тимошук В. Адміністративні послуги : посібник / В. Тимошук ; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO». – К. : Софія-А, 2012. – 104 с.
3. Деякі питання надання адміністративних послуг органів виконавчої влади через центри надання адміністративних послуг : Розпорядження КМУ від 16 травня 2014 р. № 523-р. // Офіційний вісник України. – 2014. – № 45. – Ст. 1193.
4. Порядок ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України від 3 січня 2013 р. № 13 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 4. – Ст. 109.
5. Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг : Постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 № 57 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 9. – Ст. 339.
6. Вимоги до підготовки технологічної картки адміністративної послуги : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 січня 2013 р. № 44 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 9. – Ст. 333.
7. Примірне положення про центр надання адміністративних послуг : Постанова КМУ від 20 лютого 2013 р. № 118 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 16. – Ст. 557.
8. Про затвердження Примірного регламенту центру надання адміністративних послуг : Постанова Кабінету Міністрів України від 01.08.2013 № 588 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 66. – Ст. 2396.
9. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства : Закон України від 22 вересня 2011 р. № 3773-VI // ВВР України. – 2012. – № 19-20. – Ст. 179.
10. Перелік платних послуг, які надаються підрозділами Міністерства внутрішніх справ та Державної міграційної служби, і розмір плати за їх надання : Постанова Кабінету Міністрів України від 4 червня 2007 р. № 795 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 42. – Ст. 1671.
11. Про затвердження інформаційних і технологічних карток надання адміністративних послуг ДМС : наказ ДМС України від 11.03.2013 № 48 // Офіційний сайт Державної міграційної служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dmsu.gov.ua/posluhy>.
12. Проект Адміністративно-процедурного кодексу України № 11472 від 03.12.2012, внесений Кабінетом Міністрів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=44893.

Черната С. М. Нормативно-правові основи надання послуг іноземцям підрозділами Державної міграційної служби. Розглянуто правові основи надання адміністративних послуг іноземцям підрозділами Державної

миграционной службы; предложены отдельные направления совершенствования нормативного обеспечения такой деятельности, учитывая евроатлантические стремления Украины.

Ключевые слова: административные услуги, Государственная миграционная служба Украины, иностранцы, правовые основы предоставления административных услуг.

Chernata S. M. Legal principles of administrative services to foreign units of the State Migration Service. The article examines the legal framework of administrative services to foreign units of the State Migration Service and suggests some directions for improvement of legislative support for such activities because of the Euro-Atlantic aspirations of Ukraine.

In particular, it was found that only for administrative services provided by the SMS departments, including foreigners missing. Owing to this proposed at CMU determine the complete list of services for distribution to those provided for free and for a fee. Also in this decision should be clearly defined fees for administrative services, payment for which is set by the laws that regulate social relations in the relevant fields to fit the established laws or regulations of the Cabinet of Ministers of Ukraine, if required by law. It was found that a promising direction for the implementation of legislation in order to provide administrative services SMS must be revision and adoption of the Administrative Procedure Code of Ukraine, as codified act which must be defined in law procedural order implementing substantive law «On Administrative Services» which has governed in accordance with SMS granted to citizens of Ukraine and foreigners administrative services. It was concluded that require development, approval and publication orders at SMS standards of administrative services provided by departments SMS, which must be defined overview of administrative services, timing, procedure and sequence of procedural actions to provide regional bodies and units of SMS administrative services, as well as a clear legal basis for concerted refusal to provide such services. It is noted that these standards should be developed in view of international experience, because our country has to be tolerant towards foreigners and thus grounds, terms and conditions of administrative services for foreigners in Ukraine should be close to those services provided to citizens of Ukraine in migration to other organs states, primarily in the European Union.

Keywords: administrative services, State Migration Service of Ukraine, foreigners, legal principles of administrative services.

Надійшла до редакції 24.04.2015